

ЗОЛОТА ОСІНЬ ДОЛІ

— Добридень, Сидорівно! — вітається люди, коли наближаються до саду.

Там на коротеньку мить присіла спочити жіночка. Втомленим поглядом обвела двір, сад, у якому де-не-де на деревах тріпотіли ще зеленкуваті листочки. Вітер намагався їх зірвати, щоб понести за собою. Та марно. Вони трималися міцно. Чомусь саме на них і зупинила свій погляд Євгенія Сидорівна Ляшук. Мимохідь думка за думкою повернула в минуле. І не чулася, як побачила себе дитиною. А ось вона дівчатко, підліток, красива юнка. Вже починали зорі осявати сні. Та тут страшна біда сколихнула всю землю. Безліччю хрестів нависло чорне горе. Війна...

Не минула війна і Зарічного. Безутішною звісткою для Євгенії Сидорівни стала татова смерть. І раптово не стало ні дитинства, ні юності. Дуже часто Євгенія мусила забувати, що вона дівчина. Запрягалася в плуг. Брала до рук косу. І хилилися до дівочих ніг тяжкі росяні трави. Натомлене лице цілували перші сонячні промені. Напевно, саме їй, такій тендітній і

мужній дівчині, присвячували свої концерти солов'їні солісти.

Євгенія розуміла, що вона повинна підтримувати свою сім'ю, бути сильною. Тому дуже часто своєю дівочу вразливість, душевне тепло ховала за стіною грубостей. Їй тоді здавалось, що люди не помічатимуть її безпорадності. Коли так хотілося пригорнутися до рідної неньки, відчутти ласку, її чекала тяжка праця по господарству, в полі в колгоспному дворі.

Невдовзі Євгенія Сидорівна стала секретарем сільської ради. Не раз помічала на собі зажурений мамин погляд. Адже її подруги вже мали свої сім'ї. А їй, обтяженій роботою, ніколи було дбати про своє рдинне щастя. Але воно не забарилосся і прийшло до неї. Ось так, майже зненацька Євгенія Сидорівна стала мамою двом чудовим дівчаткам — 4-річній Жені та її 9-річній сестричці Лесі, яких удочерила. Всю свою нерозтрачену любов віддала цим хорошим дітям. А заодно і сама проходила школу життя. Маленька сердечка напов-

нювались любов'ю до своєї названої мами, яка стала для них найріднішою людиною. А потім Бог подарував їй чоловіка, дочку Галинку і синочка Сергійка. За те, що вінчалася в церкві, втратила роботу. Але на той час робочі руки скрізь були потрібні. Пішла працювати дояркою. Потім — завфермою. А пізніше її обрали бригадиром рілнничої бригади. На цій посаді працювала аж до заслуженого пенсійного відпочинку.

І знову її лице цілували ранкові сонячні промені. Нерідко зустрічала день із жайворонком в полі. Росли діти. Старші доньки, чим могли, допомагали мамі, наче хотіли віддячити за любов, якою були зігріті змалку.

...Порозліталися діти у світ. Вже й онуки повиростали. Минає 10 років, як поховала чоловіка Зотя. Він був для неї хорошим, вірним другом. І тепер, коли роз'їжджаються рідні, лишається знову одна. А можливо, і ні. Бо з нею — ошатна хатина, золотава осінь у житті. І ті зеленкуваті листочки в саду. Їх обірвати вітер так і не зумів.

Тетяна ДУБИЧ.